

Når de 58 pct. er valgt, er det selvfølgelig også på baggrund af en konkret økonomisk vurdering af, hvordan påvirkningen af de forskellige kommunetyper bliver. Her vil jeg gerne anholde den mærkelige debat, der har været i dag, hvor man har spurgt til konkrete kommuner. Det er muligt, det er en reminiscens fra midten af 1990'erne, hvor man selv havde regeringsmagten, for rygterne går jo om, hvordan man arbejdede, da udligningsreformen blev udarbejdet i Birte Weiss' tid.

Jeg vil gerne sige, at vores tilgang til spørgsmålet har været, at vi har inddelt kommunerne i fire kategorier, fire kvartiler med udgangspunkt i deres strukturelle overskud eller underskud. Det, der har været styrende for os, har været, at de kommuner, der har det største strukturelle overskud, skal levere til dem, der har det største strukturelle underskud. Det er den profil, der skal være i udligningen, og det er jo også det, hr. Poul Nødgaard mener, når hr. Poul Nødgaard refererer til tallenes tale. Når man er styret af sådanne principielle overvejelser, skeler man ikke til, om man kender kommunen lidt bedre end andre, om kommunen ligger i ens egen valgkreds eller ej, eller om kommunen ved sidste kommunevalg tilfældigvis fik en ny borgmester som f.eks. Odense, som derfor nu indgår i fru Pia Gjellerups skyts, fordi Odense Kommune i november fik en konservativ i stedet for en socialdemokratisk borgmester.

Det er klart, at hvis man er styret af noget sådant, kan man betvivle vores motiver. Men vi er styret af nogle principielle overvejelser, og når de principielle overvejelser er tilendebragt og nogle principper fundet og nogle kriterier defineret, viser tallene, hvad det konkret vil betyde i en given kommune. Med en landsudligning på det niveau sker der en rimelig ressourceflytning fra de dele af Danmark, hvor man har mere rummelighed end i andre dele af Danmark.

Men vi ved også godt, at man ikke kan sætte uret i stå med den bevægelse. Hvis den positive udvikling, vi har set i de senere år i hele Danmark med opsving, fald i arbejdsløsheden, stigende beskæftigelse, dynamik og fremgang, fortsætter og især fortsætter i f.eks. hovedstadsområdet, vil der være basis for, at vi justerer landsudligningen yderligere opad, så hovedstadsområdet må aflevere en del af den ekstra velstand, det får ind. Men også her har vi fundet en balance, der gør, at vi ikke tager incitamentet fra hovedstadsområdet. Det vil fortsat være i hovedstadsområdets egen interesse, at udviklin-

gen løber stærkt og også gerne stærkere her end i resten af landet. Det betyder selvfølgelig, at landsudligningen stiger, og at hovedstadsområdet skal aflevere noget, men det får stadig lov til at beholde en del.

På de to felter er der lagt dynamik og fremtidssikring ind i systemet. Det er jeg meget, meget tilfreds med, og jeg er selvfølgelig også meget, meget tilfreds med, at en så bred kreds af partier har taget et ansvar, så fremtidssikringen også holder efter et folketingsvalg, uanset hvad resultatet af et sådant måtte blive. Det er rart og godt, og det skaber tryghed ude i kommunerne.

Så er der spørgsmålet om, hvordan det hele fases ind, og her bliver vi beskudt fra begge sider. På den ene side siger man, at det er for dårligt, at de kommuner, der vinder – Frederikshavn har været nævnt som eksempel – ikke får lov til at bruge noget mere af gevinsten på service, og på den anden side lyder kritikken, i hvert fald fra kommunalpolitikere fra de partier, der her i Folketingssalen fremfører den kritik, jeg lige har refereret, at det er for dårligt, at man skal tilpasse sine udgifter. Her kunne jeg nævne nogle borgmestre i hovedstadsområdet.

Kl. 15.40

Men det hele er jo et nulsumsspil. Kagen har den størrelse, kagen har, og hvis man skærer en større skive et sted, skal andre have en mindre skive. Logikken er, at hvis man umiddelbart vil give Frederikshavn større kommunal forbrugsmulighed allerede i 2007, end vi lægger op til, er der altså andre kommuner, der skal reducere deres offentlige forbrugsmuligheder mere, end vi lægger op til.

På det punkt matcher modellen fuldstændig det, vi hele tiden har stillet i udsigt. Vi har hele tiden stillet i udsigt, at reformen skal fases ind med en effekt, der svarer til 0,2 skatteprocentpoint om året. Det er den ekstra forbrugsmulighed, de får i Frederikshavn, det er det, de hele tiden er blevet stillet i udsigt, og det er i øvrigt den samme procent, man besluttede sig for midt i 1990'erne, da man sidst lavede en udligningsreform.

Vi kunne selvfølgelig godt have valgt en model, hvor vi over de næste 5, 6, 7, 8 år løbende ville flytte, hvad der svarer til 0,2 skatteprocentpoint, til Frederikshavn. Vi har dog valgt at sige, at vi faktisk meget hellere vil vende meget hurtigt tilbage til ikke at styre fra centralt hold og ikke regulere i detaljen. Vi vil hellere flytte pengene i én transport, så de kommer ud i kommunerne.